

TRAVIATA

Kierownictwo muzyczne:
ROMAN MACKIEWICZ

Reżyseria:
HELMUT KAJZAR

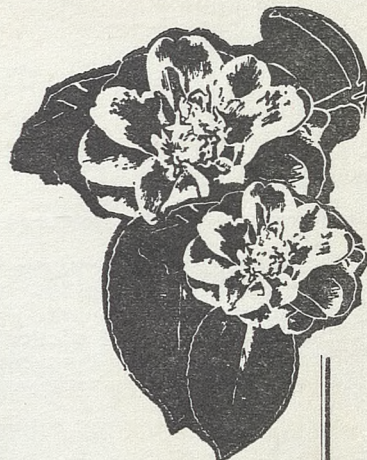
Współpraca reżyserska:
JADWIGA ROMAŃSKA

Scenografia:
BARBARA JANKOWSKA

Choreografia:
BARBARA KASPROWICZ

Kierownictwo chóru:
ZBIGNIEW TOFFEL

Dyryguje:
ROMAN MACKIEWICZ

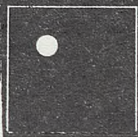
KRAKOWSKI TEATR MUZYCZNY

dyrektor
JAN KRZYŻANOWSKI

kierownik artystyczny
EWA MICHNIK

kierownik muzyczny
sceny operowej
ROMAN MACKIEWICZ

kierownik literacki
JÓZEF OPALSKI

Nakładem: WA/O/Kr. p.p. zam. nr 19166
Wydawca: Krakowski Teatr Muzyczny

Opracowanie graficzne: MŚCIWOJ OLEWICZ

DN-6 zam. 6621/80 15.000 H-22/131
Cena zł 10.—

EGZEMPLARZ
BEZPŁATNY

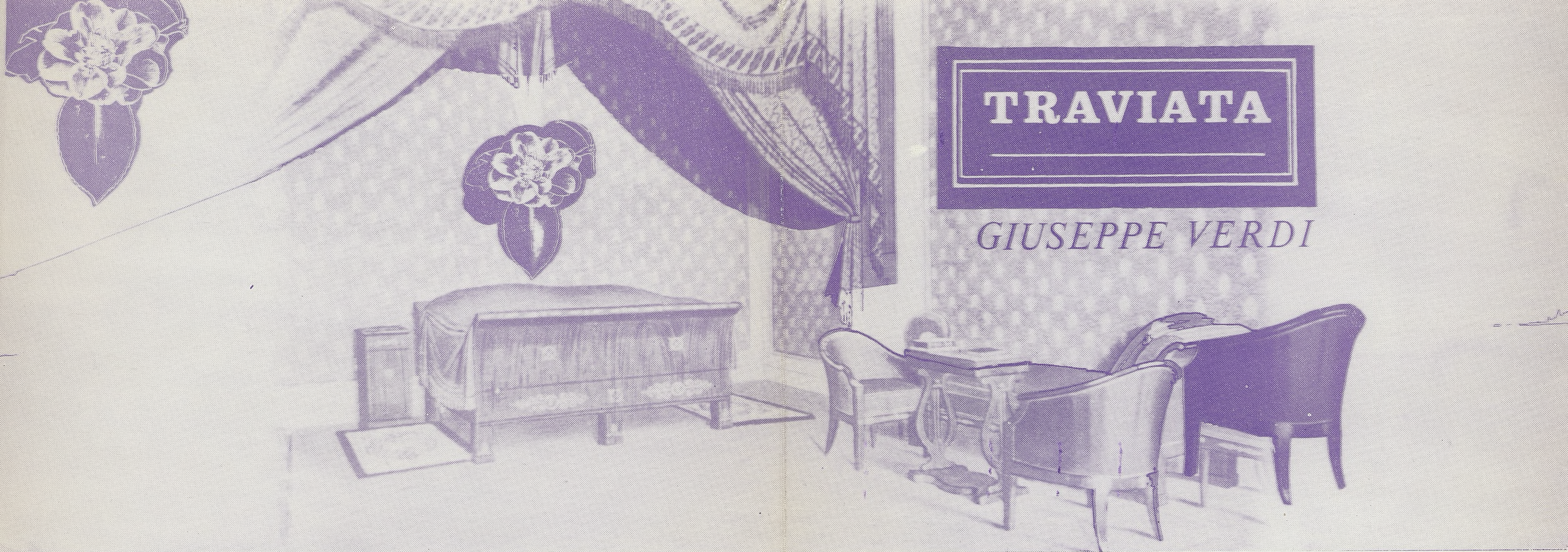

W Polsce — ściślej w Warszawie — opery Verdiego wystawiane były niemal bezpośrednio po ich światowych prapremierach. TRAVIATA zyskała szczególną popularność, w wersji oryginalnej odegrana po raz pierwszy już w 1856, w wersji polskiej — w 1865. Warto chyba od razu przypomnieć, iż jedną z pierwszych polskich wykonawczyń partii Violetty była Marcelina Sembrich-Kochańska, a gdy wznowiono dzieło w latach późniejszych kronikarze zwrócili uwagę na pełne ekspresji solo skrzypcowe w preludiach poprzedzających I i III akt opery w wykonaniu Stanisława Barcewicza (od 1885 koncertmistrz Opery Warszawskiej).

TRAVIATA była dziewiętnastym scenicznym dziełem Verdiego. Przynależy jak wspomnieliśmy — do drugiego okresu jego twórczości. Otwiera poczet „tematów nowych, wielkich, pięknych, urozmaiconych, śmiałych, i to śmiałych aż do ostateczności, o nowej formie, a przy tym nadających się do ujęcia muzycznego.

TRAVIATA — pisze kompozytor — to temat epokowy. Ktoś inny, być może nie podjąłby go z uwagi na stroje, epokę i dla tysiąca innych skrupułów. Ja biorę go z rozkoszą”. Jeszcze przy innej okazji Verdi wyraził się o TRAVIACIE jako o temacie „prostym i pełnym uczucia”.

JACEK BERWALDT

Violetta Valery

— JADWIGA ROMAŃSKA
— ELŻBIETA TOWARNICKA
— TERESA WESSELY

Flora Bervoix

— ZOFIA JABŁOŃSKA
— STEFANIA ZACHARJASZ

Annina

— JADWIGA GALANT
— ZDZIŚŁAWA SZNAJDER

Alfred Germont

— RYSZARD BROŻEK
— HENRYK GRYCHNIK
— JANUSZ WENZ

George Germont

Gaston Viconte de Letorieres

— WINCENTY GŁODEK
— JANUSZ WOLNY
— STANISŁAW ZIÓLKOWSKI

— KAZIMIERZ RÓŻEWICZ
— BOGUSŁAW WOJNOWSKI

Baron Douphal

Markiz de Obigny

Doktor Grenvil

Józef

Służący Flory

— KAZIMIERZ JĘDRALCZYK
— STANISŁAW ZIÓLKOWSKI

— MIECZYŚŁAW DOMAGALSKI
— PAWEŁ JANOWSKI

— TADEUSZ PODSIADŁO
— ZBIGNIEW SZCZUCHURA

— JÓZEF GARLAK
— RAFAŁ KAZANOWSKI

— EMIL DŻWIGOŃ
— STANISŁAW MAKOHON

STRESZCZENIE LIBRETTA

Akcja rozgrywa się w Paryżu i w okolicy ok. roku 1850 (wg II wersji, dziś na ogół nie respektowanej, na początku wieku XVIII).

AKT I

Salon Violetty Valéry. Kurtyzana przyjmuje gości, wśród których rozpoznajemy Florę — jej przyjaciółkę, barona Douphal, doktora Grenvil. Młody Alfred Germont intonuje toast na cześć miłości. Jest oczarowany panią domu. Pragnie otoczyć ją troskliwą opieką i odmienić tryb jej życia. Violetta nie może uwierzyć, że mogłaby kochać i być kochaną. Marzy o prawdziwym uczuciu. Postanawia zerwać z przeszłością, z życiem wesołym, ale pustym i poświęcić się jedynie szczęściu Alfreda.

AKT II

Odsłona 1. Alfred i Violetta porzucili Paryż i żyją z dala od świata, opanowani namiętną miłością. Alfred nie domyśla się, iż Violettę prześladowają trudności finansowe. Dowiedziawszy się o nich, śpieszy do Paryża. Niespodziewanie zjawia się Georges Germont — ojciec Alfreda. Jego powitanie z Violettą jest ozięble. Gdy jednak orientuje się, iż ma do czynienia z osobą szlachetną — zmienia ton i prosi ją o usunięcie się z życia syna: Alfreda. Z największym trudem Violetta godzi się na tę cierniową ofiarę. W liście oznajmia Alfredowi o swym powrocie do Paryża. Niecierpliwy i zazdrosny kochanek podąża za nią: stary Germont nie jest w stanie go zatrzymać.

Odsłona 2. U Flory Bervoix odbywa się bal karnawałowy. Wśród przybyłych widzimy Violettę u boku barona Douphal. Zjawia się także Alfred. Między kochankami dochodzi do ostrej wymiany zdań; Alfred nie zna faktycznych powodów zerwania. Jest rozdrażniony — wzywa barona na pojedynek, Violettę gdy stara się przeszkodzić starciu, obrzuca obelgami. Wygranymi pieniędzmi „płaci” jej za miłość. Violetta mdleje, Germont wyprowadza Alfreda, zamieszanie i konsternacja towarzyszą zebranych gościom.

AKT III

Poważne przejścia zachwiały zdrowiem Violetty. Doktor Grenvil pociesza chorą, ale przed Anniną (jej służącą) nie ukrywa tragizmu sytuacji. Alfred, ponieważ nie poznałszy prawdy zdołał wyjednać u ojca zezwolenie na ślub z ukochaną. Oto jawi się u jej łóża. Snują plany szczęśliwej przyszłości. Jest już jednak za późno.

J. B.

PREMIERA: 26 LISTOPADA 1973 r.

WZNOWIENIE: 18 MAJA 1980 r.
